

Philipp Weiss

Listna ljubezen

Pišem z levico in črtam z desnico. Včasih je tudi drugače. Takrat potem pišem z desnico, levica pa črta. Le redko pišem z obema rokama in z obema črtam. Zato sem doslej napisal skorajda le prečrtane besede, besedila in zgodbe in sem si torej ustvaril vse večjo zbirko opuščenih nevzdržnih stavkov. Le v redkih primerih, ko se ena od rok utruji od naporov stalnega črtanja, obnemore, sprva šepa, nato pa vse bolj hromi in naposled obleži na pisalni mizi, pisalo pa nedotaknjeno poleg nje, pokrito s pokrovčkom, tako da se druga, pišoča roka začne gibati po papirju v nenadni svobodi ter improvizira, se otrese vsakršne previdnosti in prekaša samo sebe v nesmislih, norostih, postane predrzna, nadaljuje, še bolj divje, tako dolgo, dokler se druga roka, ki zanemarja svojo prečrtovalno nalogo, ni prisiljena zopet zganiti in uporno poseže vmes, poskuša končati to igro, zgrabi nalivnik, ga med palcem in kazalcem odpre in naposled začne črtati, le v teh redkih primerih, teh primežih telesa torej nastajajo moja besedila. V tej popustljivosti, v tej razgaljenosti telesa nastajajo moja besedila. V tej negibnosti, togosti, le v tej malomarnosti telesa, v tem telesnem teatru nastajajo moja besedila. Napačni gib telesa, šah-mat telesa, in že nastanejo moja besedila. Toda to se ne dogaja pogosto, bolj poredko, komaj kdaj. Gre za malenkosti. Le kanček več, za sled več mlahavosti, pobitosti, le za ščepec več lenobnosti telesa, le za dah več mišične šibkosti, pa ohromi tudi pišoča roka, se povesi, ne ve več, kaj bi rekla, in tako ne nastane nikakršno besedilo, ne prečrtano, pa tudi ne kakršnokoli drugo besedilo, noben stavek, nobena beseda več. Le še roki, ki mirno ležita druga ob drugi, na pisalni mizi, v primežu telesa, brez volje in pobiti, nič drugega.

Čas je bil med najbolj primernimi, da odideš na urgenco. Srečno naključje je hotelo, da sem moral na urgenco ravno ob petih zjutraj. To je bilo dobro in mnogo bolje kot, denimo, ob šestih ali celo sedmih. Ob petih zjutraj so zdravniki nočne izmene odhajali in prihajali so zdravniki dnevne izmene. Ob petih zjutraj so bili zdravniki dnevne izmene sicer še utrujeni in slabe volje, toda manj utrujeni od zdravnikov nočne izmene in tudi manj slabe volje. Ob petih zjutraj se je celo na urgenci vonj po sterilnosti mešal z vonjem po kavi. Prihajajoči zdravniki dnevne izmene

so ob tej uri naročili odhajajočim sestram nočne izmene, naj jim skuhamo kavo, ki je, postrežena z nasmeškom, odvezla nekoliko utrujenosti in celo dobršen del slabe volje. Zadovoljen sem bil s trenutkom svoje slabosti. Hodil sem počasi, kajti kakor so se mešali vonji sterilnosti in kavi ter obrazi nočnih sester z nasmehi dnevnih zdravnikov, tako se je moja slabost izmenjavala s krči spodnjega dela trupa. Ob petih zjutraj je v žarki svetlobi urgence sedelo mnogo ljudi.

Nosil sem večerno obleko z manjšimi zavihki, pod njo telovnik, srajco, temno kravato, čez vse to pa črn plašč in klobuk na glavi. Snel sem ga in ogovoril sestro na sprejemnem okencu. Ja? je rekla, jaz pa sem rekel, krči in slabost. Zakaj? je vprašala, jaz pa sem omenil vsesplošno nepreglednost. Kako? je vprašala, jaz pa sem odvrnil, da pač tako je. Nato sva oba obmolknila in oba sva se poskušala upreti vsesplošni nepreglednosti. Ona s tem, da mi je izročila formular, jaz tako, da sem ga izpolnil in ji ga vrnil. Oba sva bila pomirjena in zato sem sedel. Nikdar ničesar ne razumemo. Nikdar ničesar ne razumemo, nekega dne pa od tega še umremo, sem hotel zaklicati sestri, toda tega nisem storil in sem kar obsedel.

Simone se je prebudila v temi, tipala, tipala za menoj, toda mene ni bilo, ni me bilo poleg nje, kar jo je prestrašilo, da je planila kvišku in v temi tipala dalje, tako da je naposled, ker je bilo vse zaman, prižgala luč in je zdaj tudi videla, da me ni. Simone je vstala, se sključila, ponovno sedla, zašepetala *Oskar*, se odkašljala, zaklicala *Oskar*, in prisluhnila, ponovno vstala in se opotekla naprej v sosednjo sobo, ponovno prižgala luč, se ozrla naokrog, zagledala list papirja na tleh, zmečkan, ga pobrala in prebrala: ~~Pišem z levico in črtam z desnico.~~

Zdravnik je nosil očala na konici nosu, konico nosu pa povešeno. Zdravnikov glas je bil visok. Njegova govorica je bil krhka in škrtajoča, rahlo je škripal v tujem naglasu. Pritegnil mu je moj želodec z nekaj nerazumljivimi glasovi. Odložil sem klobuk in plašč ter sedel na ambulantno posteljo. Zdravnik nasproti mene. Pogledi so šli drug mimo drugega v bližini nosne konice. Ja? je rekel, jaz pa sem rekel, krči in slabost. Zakaj? je vprašal, jaz pa sem omenil vsesplošno nepreglednost. Aha, je odvrnil in oba sva prikimala. Poklic? je vprašal zdravnik, jaz pa sem rekel, da sem pisal. O čem? je vprašal, jaz pa sem omenil vsesplošno nepreglednost. Aha, je nato dejal zdravnik in oba sva prikimala. Eden izmed naju se je dvignil in naredil krog, pri čemer je bil videti nekoliko sključen in bolehen. Drugi je obsedel in je bil ob tem videti nekoliko sključen in

bolehen. Od kdaj? je vprašal, jaz pa sem dejal, da od dveh zjutraj. Večerja? Velika potreba? je vprašal zdravnik, jaz pa sem rekel, da nič od obojega. Aha, je dejal z visokim glasom in oba sva prikimala. Trezni? vprašanje, trezen, odgovor. Nato sva oba molčala, on rahlo sključen v stoje, jaz rahlo sključen v sede. Molčala sva in uživala v trenutku edinosti. Nekaj časa se je tako nadaljevalo. Nato pa je v prostor stopila sestra nočne izmene. Prišla je z nasmehom na ustih, s kavo v rokah in tolažbo v očeh. Ta se je že ugnezdila tam in ni hotela več proč. Zagozdila se ji je v oči in pritajeno žarela med bolnišničnimi posteljami v bolnišničnih nočeh. Nočna sestra je dnevnemu zdravniku izročila kavo in nasmeh, se obrnila, zaželela čim prejšnje okrevanje, ne da bi bilo mogoče ugotoviti, ali je to rekla njemu ali meni. Ozrla se je še čez ramo in mi pomežiknila z levim očesom, nato pa še njemu z desnim, in odšla. Zdravnik je srebal iz skodelice in ob tem se mu je nosna konica dvignila. Starost? je nato vprašal z visokim glasom in jaz sem rekel triintrideset. Triintrideset, je dejal in stopil do mene. Nato je tipal, pritiskal in zmajeval z glavo. Odpel sem suknjič, skorajda odpel tudi gumbe na telovniku, toda zdravnik je dejal, da bo šlo tudi tako. Še naprej je tipal, tipal je vzdolž telovnika, pritisnil na želodčno votlino. Tukaj? je vprašal, jaz pa sem se oglasil z nekakšnimi glasovi. Aha, je zadovoljno dejal zdravnik in se nasmehnil.

Lahko ležete, je dejal, jaz pa sem legel na ambulantno posteljo. Nič kaj hujšega ne bo, lahko se kar pomirim, verjetno gre le za majhen želodčni čir, le malo verjetno je, da bi šlo za predrtje želodčne stene, je dejal zdravnik, jaz pa sem ležal na ambulantni postelji. Srčni napad je izključen, verjetno je res želodec, toda morda sploh ne čir, je dejal, da je doživel že vse, jaz pa sem se oglašal s komaj slišnimi glasovi. Verjetno sem – to bo še najbolj verjetno – senzibilen, da sem pač občutljiv, mi je dejal zdravnik, ja, tako je, senzibilen sem, toda to je dobro, saj vendar moram biti takšen, to je pomembno, če želim biti umetnik, dobro je tako in to še zdaleč ni čir na želodcu. Zdravnik se je zasmel. Zaenkrat se lahko kar pomirim. Naj me ne skrbi več, pa čeprav me na splošno hitro skrbi, čeprav sem tako imenovana senzibilna duša, kar je samo po sebi sicer dobro, če hočem biti umetnik, toda v tem primeru pač ni tako dobro, je dejal zdravnik. V primerih, kot je takšen, moramo na dan privleči nekaj sproščenosti, celo na začenjajoči dan jo moramo privleči, celo ob petih zjutraj, sem slišal zdravnikov glas, katerega govorica je rahlo škrtala, ječala v tujem naglasu. Bodisi, je nenadoma zelo glasno rekel zdravnik, gremo čez Jordan že prav kmalu ali pa pač ne, vedno je tako, pri vsakomer je vedno tako in povsem normalno. Glasno se je zasmel, jaz pa sem oddajal nekakšne zvoke.

Simone me je sovražila. Za hip me je sovražila. Nato me je ljubila in ob tem odkrila staro kavo z mrežice v smeti. Ko je mrežico polnila s svežo kavo, me je ponovno sovražila. Ko je voda tekla v vrč za espresso, je bila neodločna in ni mogla povedati, kaj natanko čuti. Ker je bila sama, ji tega tudi ni bilo treba povedati. Nesmiselno bi bilo govoriti, ko pa je nihče ni mogel slišati. Če bi to povedala, tega ne bi slišal nihče razen nje same, ona sama pa si ne bi verjela. Srečno naključje, je pomislila Simone, ko je postavila vrček za espresso na štedilnik, da tukaj ob petih zjutraj sama pripravlja kavo in ji ni treba nikomur razlagati o svojem trenutnem čustvovanju. Čeprav nikakor ni moglo biti naključje, da me prav danes ob petih zjutraj ni bilo doma. Ni moglo biti naključje, da nekdo ob petih zjutraj odide iz stanovanja, ne da bi se poslovil ali ne da bi pustil sporočilo, kam za božjo voljo se je napotil sredi noči. Ni moglo biti naključje, temveč je bilo to preprosto preveč. Simone si je z levico segla pod kodre na levem sencu in se pomasirala. Z desnico si je segla pod kodre na desnem sencu in se pomasirala. Ob tem je opazovala vrček za espresso, ki je oddajal piskajoče zvoke, in me sovražila.

Negibno sem ležal na ambulante postelji in opazoval osvetljava. Ležanje na ambulantni postelji mi je dobro delo. Dobro je bilo tako in mnogo bolje, kot če bi stal ali tudi le ležal. Kajti med ležanjem so krči popustili, utrujenost pa je naraščala. Prednost tega, da sem ležal tu, je bila ta, da so bolečine pojenjale in da je bilo leže lažje misliti na spanec, kar pač običajno počnemo, kadar smo utrujeni ali pa smo prejšnjo noč budni ležali v postelji. Na spanec pa si mislil tudi, ko si se znašel v situaciji, v kateri nisi mogel drugače, kakor da si moral poslušati zgodbi prijaznega zdravnika ali pa si se namesto tega prepustil svojim mislim. Le neonska svetloba na stropu je kalila utrujenost in budila krče. Zadovoljen sem bil z ambulatno posteljo, a nezadovoljen z neonsko razsvetljava na stropu.

Lezite na levi bok, je dejal zdravnik in jaz sem se strinjal s predlogom. Ta predlog se mi je zdel sijajna zamisel in zato sem jo nemudoma izvršil. Legel sem na levi bok in nisem več opazoval osvetlitve, temveč medicinske aparate. Veliko medicinskih aparatov je bilo. Sicer so obetali nočno moro, niso pa že kar sami po sebi preprečevali spanca, kakor je to počela neonska luč na stropu.

Zrcalce, zrcalce, je dejal zdravnik z visokim glasom, se zahihital in se sklonil k meni. Čisto majčkeno zrcaljenje moramo narediti, čisto na hitro mi je treba pogledati v notranjost, je dejal zdravnik in mi pred obrazom pomahal s cevjo. Cev je bila, kakor sem videl, povezana z enim

izmed medicinskih aparatov. Ta medicinski aparat je bil tu zato, da ti povzroča nočno moro in pogleduje v notranjost. Na koncu je imel vrh vsega še svetleče oko. Notranjost mojega notranjega življenja naj bi osvetlili s cevjo, ki je sicer imela oko, vendar v njem ni obtičala nikakršna tolažba kot v očeh nočne sestre.

Simone me je ljubila in ob tem iz skodelice srebala svežo kavo, ki ji je odvzela nekoliko utrujenosti in celo dobršen del slabe volje. Kava ji je sicer lahko odvzela slabo voljo in utrujenost, ne pa glavobola, pa tudi ne stavkov in podob. Ti so trdno tičali v Simonini glavi, ne tako kot jeza name v trebuhu. Ta je bila namreč le rahlo nameščena in se je takoj spremenila v ljubezen, nato postala skrb, nato sram in nato spet zmedenost. Odložila je skodelico. Z levico si je k ustom ponesla cigareto in jo z desnico prižgala. Z levico je segla pod kodre na levem sencu in se pomasirala. Dlačice na koži so se ji naježile in stresla se je. Na Simonine dljučice so vplivale podobe in stavki prejšnjega večera. To so bile podobe in stavki, ki so obtičali v Simonini glavi in celo s cigareto v rokah in prsti na sencu jih ni mogla pregnati. Ena izmed podob je bil Simonin samotni ples v slabo osvetljeni jedilnici.

Simone se je prejšnjega večera šele zelo pozno vrnila z dela. Občutno pozneje je prišla kot sicer, ko je tudi pozno prihajala z dela. Kajti tistega dne ni kot običajno poleg dopoldanskega vrtca prevzela še popoldanskega vrtca. Uro po dopoldanskem in popoldanskem vrtcu je namreč organizirala še dodaten vrtec. Pazila je na mali dvojčici, ki sta obtičali v vrtcu prav kakor stavki in podobe v Simonini glavi. Kajti ob petih popoldne, po popoldanskem vrtcu, starši malih dvojčic niso prišli ponju, zaradi česar je torej morala organizirati še eno uro dodatnega vrtca. Simone je morala poklicati starše dvojčic in počakati z malima dvojčicama. Ni ji bilo treba le čakati z malima dvojčicama, temveč je morala čakati z malima kričečima dvojčicama. Simone je morala igrati pojočo kamelo za kričeči dvojčici, saj je bil to edini način, da je kričeči dvojčici spremenila v smejoči se dvojčici. Nato je morala kot pojoča kamela s smejočima se dvojčicama prebiti toliko časa, dokler ni končno ponju prišla njuna mati. Nato pa sta se ponovno spremenili v kričeči dvojčici, saj sta bili tako navdušeni nad Simonino predstavo, da nista več hoteli domov. Simone je začela po tihem jokati in je morala po tem, ko so vsi odšli, nekaj minut plesati med stoli slabo osvetljene jedilnice, da bi se nekoliko umirila.

Tudi sam, je dejal zdravnik, sedel in si snel očala z nosne konice, tudi sam je bil občutljiv, tudi sam je bil mlad in občutljiv, tudi sam je bil bolan, je dejal zdravnik, pa čeprav ni hotel biti umetnik, temveč le zdravnik, pa je kljub temu prebolel vse bolezni, predvsem v začetku študija, in tako je prebolel, denimo, levkemijo, pljučne karcinome, gliste, diabetes, napade vrtoglavice, šibko srce in vnetje mod, sem slišal visoki zdravnikov glas. Mlad si, občutljiv, koža, okolica, vse prodira vate, te prežema, vpliva nate, je dejal, jaz pa sem ležal na ambulantni postelji in poskušal misliti na spanec. Zdravnik je vstal. Jaz pa sem še kar ležal tam in opazoval medicinski aparat. Glavo nazaj, kajti če glava leži tako, lahko dihaš, če pa leži sklonjena naprej, ne dobiš zraka, čisto preprosto je in sam lahko izbiram. Ležal sem tam z odprtimi usti in nisem rekel ničesar. Tedaj mi je zdravnik notri potisnil bel plastičen obroč, da bi tako tudi ostalo in da ne bi, denimo, začel gristi, v nenadnem napadu besa, ki bi prihajal od znotraj. Poskušal sem misliti na spanec ter oddajal zvoke. Ali želim kaj reči, me je vprašal zdravnik, jaz pa sem odkimal. Dobro, je dejal zdravnik in sedel na stol na kolescih, se z njim odpeljal do medicinskega aparata in pritiskal na gumbe. Prižgal se je zaslon in oko se je še bolj razžarelo. Zdravnik je vzel nekaj vpojnih papirnih brisač, se ponovno odpeljal do ambulantne postelje, podložil papir pod moja usta, ki jih je plastika držala odprta, zaradi slin, mi je pojasnil.

Simone se je prejšnjega večera šele pozno vrnila z dela. Prišla je še občutno bolj pozno kot sicer, ko je tudi že tako ali tako prihajala pozno z dela. Prišla je pozno in se veselila name, toda ni me bilo doma. Simone se je veselila name in se je zdaj prav tako veselila tega, da me ni doma. Sedel sem v temi za svojo pisalno mizo. Sedel sem za pisalno mizo, a me ni bilo mogoče videti za pisalno mizo. Šele ko so se Simonine oči privadile na temo, me je lahko prepoznala. Bil sem torej vendarle doma in Simone ni vedela, ali naj se veseli ali ne. Odšla je do mene in opazila, da sem gol. Pobožala me je po hrbtu in me poljubila na ramo. Roki sta mi levo in desno viseli ob telesu. Hm? je dejala, jaz pa sem dejal, da ne vem natančno. Kako? je vprašala, jaz pa sem dejal, da tako pač je. Hm, je rekla nato in oba sva prikimala. Daj, povej, je dejala, jaz pa sem vprašal, kaj? Kaj se dogaja, je rekla, jaz pa sem rekel, da nič. Nato se je zasmejala, jaz pa nisem rekel ničesar. Hm, je dejala. Nepregleden si, je rekla in hotel sem reči, da nikdar ni mogoče ničesar razumeti, a nisem rekel ničesar. Nato sva molčala, jaz gol za pisalno mizo, ona poleg mene v plašču in škornjih.

Gotov je, sem dejal. Kdo? je vprašala. Gotov je, sem dejal in pokazal predse. Tam je ležal kup papirja in dva nalivnika. Čudovito, je rekla, kako lepo, to morava proslaviti, to ji bo polepšalo dan, najlepša novica po dolgem času, je rekla Simone.

Jaz nisem rekel ničesar.

Končno se bova lahko kam odpravila, je rekla Simone, končno bova lahko več časa preživela drug z drugim, lahko bi končno spet kakšen dan prebila skupaj v postelji. Lahko bi celo odšla na potovanje, je rekla Simone, jaz pa nisem rekel ničesar.

Hm, je rekla in nato sva oba molčala.

Daj, veseli se raje, da je tvoj tekst gotov. Gotov je, sem dejal, ali ne razumeš? Hm, je rekla, jaz pa sem rekel, ah, nato pa sem rekel, da sem le utrujen.

Kaj pa ti? sem vprašal in ona je rekla, da je igrala pojočo kamelo. Aha, sem rekel in nato sva molčala.

Negibno sem ležal na ambulantni postelji in opazoval medicinske aparate. Ležal sem tam s plastičnim obročem v odprtih ustih, podloženih s papirnimi brisačami zaradi sline. Ležal sem in s pogledom sledil sijočemu očesu, ki je hotelo v mojo notranjost. Ležanje na ambulantni postelji mi je dobro delo. Dobro je bilo tako in veliko bolje, kot če bi bil doma ali na sprehodu. Kajti na ambulantni postelji nisem bil Oskar na ambulantni postelji. Na ambulantni postelji sem bil nekaj lepšega in prijaznejšega. Ležal sem in ničesar ni bilo več treba početi. Le čakati. Doma bi se dolgočasil in sam bi si bil kriv. Na sprehodu bi se verjetno prehladil. Tukaj pa sem lahko ležal s plastiko v odprtih ustih, s podloženimi papirnimi brisačami zaradi sline in v čistem miru opazoval medicinske aparate. Prijetno je bilo ležati tukaj, ker je bil zdravnik prijazen in je pripovedoval prijazne stvari. Dobro je bilo ležati tukaj, ker bom po triintridesetih letih končno izvedel, kako je z mojo notranjščino. Srečno naključje, da sem tistega dne prišel na urgenco, da bi se s sijočim očesom končno spopadel z bistvom. Bistveno in najbolj notranje bo tega dne in na tem kraju ne ravno ugledalo luč sveta, pa vendarle luč svetlečega očesa. Zadovoljen sem bil z ležečim stanjem. Usta sem imel odprta in slina mi je počasi začela teči iz levega ustnega koticčka.

Simone je odložila skodelico in odšla iz kuhinje, skozi predsobo, v mojo pisarno, do moje pisalne mize, prižgala je luč in se razgledala po ploskvi mize. Tam je zvečer ležal kup papirja in dva nalivnika. Zdaj sta tam ležala dva nalivnika.

Prejšnji večer sem gol sedel za svojo pisalno mizo. Tam sta ležala dva nalivnika in kup papirja. Vendar kup papirja ni bil kup papirja. Kup papirja je bil kup listov. Sedel sem v temi in izmenično pogledoval kup listov in Simone. Sprva sem nekaj časa strmel v kup listov, nato pa nekaj časa v Simone. Stala je tam v plašču in škornjih ter se potila. Jaz pa sem gol sedel za svojo pisalno mizo in citiral samega sebe. Začel sem citirati samega sebe in ob tem pogledoval proč od Simone in proti kupu listov. Gol sem sedel, pogledoval proti kupu listov in dejal: Obleciva si besedilo, da ne bova tako grozljivo gola. Da ne bova tako grozljivo gola, sem dejal in se nasmehnil. To sem nekoč napisal, sem dejal in nato vprašal, ali tega še spominja, vendar nisem počakal na njen odgovor. Simone je stala tam s plaščem in škornji ter se potila.

Ali bi rada prebrala, sem vprašal. Moraš prebrati, sem rekel. Prosim, sem rekel, moraš prebrati, in pokazal sem ji kup listov, a ni hotela brati. Prelagala je liste iz desnice v levico, iz njih naredila kup papirja in jih odložila nazaj na mizo. Prosim, preberi, sem dejal in ji ponovno pomolil besedilo. Simone je prebrala nekaj strani. To je storila zato, ker sem jo prosil. Lahko prečrta, kar ji ni všeč, sem ji rekel. Toda ničesar ni mogla prečrtati. Listna ljubezen, sem dejal, tako se imenuje besedilo. Hm, je rekla Simone, stala tam v plašču in škornjih in razmišljala o blagu, ki se ji je vlažno lepilo na hrbet.

Hm? sem rekel in ona je rekla, da ne ve natanko. Kako? sem vprašal in ona je menila, da pač tako je. Hm, sem rekel nato in oba sva prikimala. Nato sva se morala oba zasmejati, za hip, toda nobeden od naju ni rekel ničesar. Hm, sem rekel. Nočem listne ljubezni, je rekla Simone, hočem meseno ljubezen, hočem mesenega Oskarja in ne listnega Oskarja.

Ležal sem na bolnišnični postelji in ničesar več ni bilo mogoče storiti. Le še čakati. Potem pa niti to ne več, kajti sijoče oko se mi je bližalo, približevalo se mi je in obstalo tik nasproti mene, se ustavilo, se ponovno začelo gibati, se še bolj približalo, me zaslepilo, tako da sem videl le še oko, nato le še belino, svetlobo, ki je bila vse bolj jarka. Nato pa je izginila.

No, pa dajmo, je dejal zdravnik z visokim glasom in potiskal cev vse globlje v moja usta, vse globlje, kakor da ne šla v želodec, temveč v prepad. Zvoki, ki so prihajali iz mojih ust, medtem ko je cev prodirala vanje, so bili glasni in globoki in spominjali so na krike nevarnih živali v pravljичnih gozdovih. Glavo sem držal vznak, vse bolj vznak, še malo, saj sem čutil, kako po moji notranjosti potuje nekaj, kar si hoče prisvojiti mojo notranjost. Čutil sem, da lahko spet diham in

tega sem bil zelo vesel. Nadvse vesel sem bil tega in dihal sem skozi nos, ki mi je bil še posebej ljub.

Tako, pozor, sem zaslišal od zgoraj, napihovanje, je bilo slišati od bele halje, ki je stala poleg mene in pritisnila na neki gumb. Živali v mojem pravljичnem gozdu so oddajale šume. Zrak je zavel v mojo notranjost in jo napihnil. To je bil poseben zvok. Zrak je zavel v mojo notranjost in jo razširil. Oči so se mi zasolzile in ničesar več nisem videl.

Oho! sem zaslišal zdravnikov glas. Kaj pa imamo tule? je dejal in nato je rekel, da je bil tudi sam nekoč občutljiv, da je bil tudi sam nekoč mlad in občutljiv, pa tudi bolan je bil, čeprav ni hotel postati umetnik, temveč le zdravnik, toda česa podobnega pa še nikdar ni videl. Česa podobnega še nikdar ni našel v nobenem človeku, sploh pa ne v samem sebi, sem slišal visoki glas v beli halji, na kaj podobnega prav zares še nikdar ni bil naletel. To je pa res zelo sumljivo in sodi na področje boleznega.

Simone je sedela za mojo pisalno mizo in si slekla spalno srajco. V velikem loku jo je zalučala proti knjižnim policam. Nato je vstala, pobrala spalno srajco, sedla na leseni stol pred mojo pisalno mizo in vrgla spalno srajco proti knjižnim policam. Nato je pustila spalno srajco in knjižne police pri miru in gola sedla na mojo pisalno mizo. Roki sta ji levo in desno viseli ob telesu. Tako je nekaj časa sedela tam in začelo jo je mraziti. Sedela je in zmrzovala in strmela v pisalno mizo z nalivnikoma. Sedela je tam in se spačila. Trpeča in podolgovata grimasa.

To je bila najbolj usmiljenja vredna grimasa, kar jih je premogla. Simone je gola sedela na moji pisalni mizi, zmrzovala, obraz razpotegovala v najbolj usmiljenja vredne grimase, kar jih je premogla in izrekla en sam stavek. Izgovorila ga je z najglobljim glasom, kar jih je premogla: Obleciva si besedilo, da ne bova tako grozljivo gola. Da ne bova tako grozljivo gola, je dejala Simone, ob tem zmajevala z glavo in ob tem čutila, kakor da mi je blizu. Nato je z levico vzela en nalivnik, z desnico pa drugega, spačila obraz v najgršo spako in rekla: Pišem z levico, črtam z desnico. Desni nalivnik je začel napadati levega, tako da je skorajda omahnil čez rob mize, nakar je ta prešel v protinapad in tako močno udaril desni nalivnik, da je ta vztrepetal v notranjosti svoje bombice s črnilom, se opotekel, grozilo je, da se bo prekucnil, nato pa si je spet opomogel in v istem hipu sta planila drug nad drugega, zapletla sta se s pokrovčki, zapela z zaponkami, enkrat je bil močnejši eden, nato drugi, dokler se nista pokrovčka nenadoma istočasno snela in v velikem loku poletela prek sobe, kovinski konici sta trčili in na pisalni mizi je nastala majhna

lužica črnila, dokler nista oba nalivnika utrujena omahnila, se zavedela absurdnosti svojega boja in brez pokrovčkov legla eden poleg drugega, da bi se skupaj posušila. Simone je položila glavo na pisalno mizo in zajokala.

To sodi na področje bolestnega, sem zaslišal visoki zdravnikov glas, čigar govorica je zdaj glasneje škrtala in je grozilo, da se bo v tujem naglasu kar prelomila. To sodi na področje izjemno bolestnega, tega še nikdar ni doživel in zato je nadvse fasciniran. Nadvse je fasciniran in osupel, je dejal zdravnik. Kakšno srečno naključje, da danes dela v dnevni izmeni in ne v nočni kot prejšnji teden. Kakšno srečno naključje, da danes dela dopoldne in ne popoldne, kot na primer jutri, je dejal zdravnik, čigar belo haljo sem komajda videl, saj so se mi oči solzile. Kaj pa ste vendar počeli? je vprašal, jaz pa sem ležal tam s plastičnim obročkom in cevjo v odprtih ustih in sem iz temnih pravljicnih gozdov proizvajal živalske glasove. Kako? je vprašal, jaz pa sem tiho ležal na ambulantni postelji. Ah, je dejal nato in začel vleči cev iz mojih ust. Vaša notranjost, je nato dejal zdravnik in se zasmel, vaša notranjost je en sam kup lističev. Nenadoma sem potonil v globok spanec.

Oskar, je zvenelo in vedno znova so se oglašali ti glasovi, *Oskar*, pa spet, *Oskar*, pa vendar ni bilo mogoče ničesar razumeti, rahlo vibriranje, ki je imelo svoj glas, *jaz sem*, *Oskar*, zven je lebdel v prostoru, toda le od kod je izviral in kaj je hotel in zakaj, kajti nekaj se je izgovarjalo, nekaj se je lahkomišno navrglo, kar je zvenelo kot *Oskar*, pa vendar ni bilo nič posebnega, in se je mešalo v prostoru, ki je ostajal v nedoločenem, nekje v nedoumljivem se je mešalo z nekakšno pomiritvijo, *prebudi se*, *Oskar*, in z dotikom, in nekaj velikega v prostoru se je sklonilo, nekaj velikega, kar je spremenilo svet, se je sklonilo, *jaz sem*, *dragi moj*, sililo je v ospredje, nenadoma se je pojavilo jasno, nato modrina v njem, obraz, v prostoru, poleg tihega vibriranja, ki je zvenelo kot *Oskar* in je imelo glas, ki je bil določen, vibriranje, te besede in obraz v tem prostoru, in zibanje, *vse v redu s teboj*, tako je zvenelo, pa vendar ničesar ni bilo mogoče razumeti, obraz, nos, velike oči, žareče, modre, ki so opazovale nekaj, kar je bilo tam, in temni kodri naokrog, nad tem pa luč, presvetla, neonska luč na stropu, pred vsem pa še nekaj, česar si nisi mogel zamisliti, in nekakšna šibkost, nekakšen hrup, ja, strah, kadar ni bi bilo dotika, zibanja, in levo še več obrazov, *kaj mi delaš*, *Oskar*, kaj je bilo to, *Oskar*, le kaj bi to lahko bilo, in obrazi so gledali in sedeli na telesih, telesa pa so stala ali sedela na posteljah, razvrščenih v vrsto, v tem prostoru, v

bolnišnični sobi, in tam so bile tudi oči nočne sestre, s tolažbo v sebi, ki je obtičala v njih, ki je legala na nekaj, kar je bilo tukaj, le tukaj, in je postalo otipljivo v dotiku, v *Oskarju*, v zvenenju glasu, *jaz sem, Oskar, jaz sem, Simone*, in napočilo je nekaj, končno, prihajalo je od daleč, skupaj z zibanjem, s svetlo modrimi očmi in kodri naokrog, misel, s katero se je začinjalo nekaj, kar je bilo tukaj, v tem dotiku, *ti moj dragi, Oskar*, in zgodilo se je, kot sunek, in se sestavilo, iz črk, besed, iz pripovedovanja o poljubih, iz dotikov, besedil, iz misli, in se zbralo okrog neke luknje ali vozla in evforije, ja, evforije, *Oskar*, tako se je imenovalo, nekakšen Jaz.

Ležal sem v bolnišnični postelji in opazoval Simone. Simone je sedela na bolnišnični postelji in me opazovala. Simone mi je rekla, da je to ona, rekla je, jaz sem, jaz pa sem rekel, da sem si kar mislil, da je tako. Toda nisem bil videti, kakor da bi si lahko kaj dosti mislil, je očitno mislila Simone, jaz pa sem nato pomislil, da sem to tudi jaz. Rekel sem, jaz sem, Oskar, in Simone je rekla, ja.

Nato sva oba molčala, jaz tudi v leže nekoliko raztresen, ona rahlo raztresena v sede. Molčala sva in uživala v trenutku edinosti sredi trenutkov vsesplošne nepreglednosti. Nekaj časa je bilo tako. Nato pa sem želel to vendarle natančneje dognati in sem vprašal, kaj se je zgodilo. Simone je vzela prozorno vrečko z nočne omarice. Bila je to prozorna vrečka, skozi katero je bilo mogoče videti njeno vsebino. Vidna vsebina vrečke pa vendarle ni bila katerakoli vsebina. Vidna vsebina vrečke je bila namreč vsebina mojega želodca. Simone mi je pomahala pred obrazom z vidno vsebino mojega želodca. Gotov je, je rekla Simone. Kdo? sem vprašal. Gotov je, je dekla Simone in pokazala na vsebino mojega želodca. Tvoj tekst, je dejala Simone, jaz pa nisem rekel ničesar.

Sovražil sem Simone. Za trenutek sem jo sovražil. Nato sem jo ljubil in ob tem potrkal s prstom ob vsebino svojega želodca. Ko sem odprl vrečko, sem jo ponovno zasovražil. Ko sem vzel ven prvi drobno zvit listič in ga razprl, sem bil neodločen in nisem mogel reči, kaj natanko čutim. Da bi odvrnil pozornost z mučne situacije svoje neodločnosti, sem Simone poljubil. Tudi Simone me je poljubila in ljubila sva se. Tolažba, ki je obtičala v očeh nočne sestre, se je razblinila. Drugi ležeči so se vzravнали.

Ljubim z očmi in se odtegujem z usti, ki ostajajo zaprta. Včasih je drugače. Takrat ljubim z usti, oči pa mi zaprte pomagajo ohranjati razdaljo. V redkih primerih ljubim potem z vsem obrazom, s celotnim telesom morda, ki se ob tem odteguje, saj je tako odprto, da postaja prosojno. Zato sem s tem hrepenenjem večinoma preživel le noči, srečanja, leta, in si torej ustvaril vse večjo zbirko neizpolnjivih ljubezenskih trenutkov, ki pa jih nisem mogel posedovati, skriti, niti ohraniti. Le v redkih primerih, kadar so se, denimo, zaprta usta utrudila od stalnega upora, se sprostila, rahlo, sprva v kotičkih, nato pa se vse bolj razpirala po vsej širini, da je tuji jezik našel pot vame, me zasul z ljubeznijo, ki me ne razkraja, temveč iz telesa celo ustvarja celoto, saj so to ustnice, ob katerih začutim svoje, ali kadar se, denimo, utrudijo oči, ki se ne morejo več upirati radovednosti in se začnejo odpirati skupaj z usti, in prestrežejo pogled, saj nekdo vidi moje napol zaprte veke, in se nekaj zgodi – le v teh redkih primerih, v tem primežu telesa torej nastajajo ljubezenski trenutki. V tej popustljivosti, v tej razgaljenosti telesa nastajajo ljubezenski trenutki. V tej malomarnosti telesa, v tem telesnem teatru nastajajo ljubezenski trenutki. Ob tem nastajajo tako besedila kakor tudi ljubezenski trenutki.

Prevedla Amalija Maček